

— А ковчега му какъ ще отворишъ?

— Ключътъ стои въ пазвата на моравата му ентерия, която сега е окачена на стѣнната... А ако го нѣма, щж строшж ковчега... Той никога не излиза изъ черквата прѣди три и половина часътъ. Остая ми още цѣлъ часъ... Охъ Бойчо, да те порази...

— Слушай, земи си и ножа!

— Защо ми е?

— Кой знай, може да потрѣбва.

— Какъ, да убивамъ? извика дяконътъ възмутенъ.

— Оржжието дава сърдце. Слушай, да те придружж.

— Не те щж, кръвнико! каза дяконътъ почти злобно.

Огняновъ сега самъ се очуди на мрачната рѣшителностъ на тоя момъкъ, одѣвъ така боязливъ и чувствителенъ.

— Не боишъ ли се отъ грѣхъ вече? каза Огняновъ засмѣнъ.

— Ако има кражба свещенна, има и грѣхъ праведенъ, отговори дяконътъ шеговито.

— Това е катихизиса на новото християнско учение, забѣлѣжи Огняновъ на вшутявка, и то е пб-правото.

— Въ ада ще узнаемъ това, и дяконътъ отвори вратата.

— Ти ще почакашъ тука, не шуми.

— Добъръ часъ и добра печалба!

Викентий излѣзе по папуци.

Дворътъ бѣше мълчаливъ и тъменъ. Лозитѣ, които висѣхж надъ него, правѣхж мрака още пб-гжстъ и тайнственъ. Околнитѣ чердаци стояхж безгласни. Прозорцитѣ имъ приличахж на очи, които гледатъ въ нощта. Пжтѣомъ дяконътъ надникнж въ черковата и видѣ отца Иеротея при аналоя, че чете. Той отминж бързо нататѣкъ. Монотонното шуртение на кладенеца заглушаваше и така тихитѣ му стѣпки, щото той минж по край лекобуднитѣ гжски, безъ да ги дигне... Кога дойде до вратата на килията, той усѣти, че краката му се подвижж, гаче бѣше